

Το ΑΜΟQA διαδίδει την ομοφυλοφιλία

Περίληψη: Το αθηναϊκό μουσείο κούρ τεχνών υπάρχει από τον Μάρτη του 2015. Η ίδρυση του έγινε εφικτή μέσω μιας γερμανικής υποτροφίας.¹ Πέντε μήνες μετά τη λήξη της υποτροφίας ο χώρος λειτουργεί ως αυτοδιαχειριζόμενος. Τα μέλη της ομάδας του μουσείου, ενεργά χρόνια σε φεμινιστικά και κούρ κινήματα, στην Ελλάδα αλλά και στην Ισπανία και Γερμανία βρέθηκαν γρήγορα αντιμέτωπα από την μία με την αποδοχή μιας κοινότητας που της λείπουν οι χώροι συνάντησης από την άλλη με την καχυποψία της αφομοιωτικής θεσμικότητας και τον παραγκωνισμό από ριζοσπαστικές δικτυώσεις λόγω της αρχικής χρηματοδότησης του από ιδιωτικούς φορείς. Από την πλευρά των επίσημων κρατικών θεσμών το ΑΜΟQA θεωρήθηκε ύποπτο για καταστρατήγηση των χρηστών ηθών και της δημόσιας τάξης, ένα επιχείρημα που ανησυχητικά παρακολουθούμε να (επαν)εμφανίζεται στη σύγχρονη δημόσια σφαίρα όταν ο λόγος αφορά στην ομοφυλοφιλία.

Όταν πιέζω τα δυο μου χέρια μαζί, δεν τίθεται θέμα δυο αισθήσεων ταυτόχρονα, όπως όταν κάποια αντιλαμβάνεται δυο αντικείμενα τοποθετημένα δίπλα δίπλα, αλλά μιας αμφίσημης διάταξης στην οποία και τα δυο χέρια παίρνουν εναλλακτικά το ρόλο αυτού που αγγίζει και αυτού που αγγίζεται.

Μορίς Μερλό-Ποντί,

Η φαινομενολογία της αντίληψης, 1962.

Το ΑΜΟQA (Athens Museum of Queer Arts) μίλησε για την εαυτή της στις Ασκήσεις Ελευθερίας, κατά την παρουσίαση της στη Βουλή των Σωμάτων, τον Σεπτέμβριο του 2016,² και είπε:

Όταν λοιπόν ανοίξαμε τον χώρο μας και κάναμε τις πρώτες μας εκδηλώσεις, είπα στα άλλα μέλη της ομάδας ότι θα μπορούσα να αναλάβω οποιοδήποτε ρόλο, εκτός από το να μιλήσω. Σιγά σιγά, και ενώ προχωρούσαν οι μήνες και συνεχίζαμε, κατάλαβα ότι ήμουν κάθε φορά πιο άνετη και πιο έτοιμη να απευθυνθώ σε αυτά τα σώματα που είχαμε απέναντί μας [...] Το κοινό είχε μετατραπεί, όχι σε «κοινό μας», όχι δηλαδή σε συγχούς μας επισκέπτες. Αισθάνομαι ότι αρχίζει να μετατρέπεται σε μια μικρή άτυπη κοινότητα. Αυτό τελικά ήταν και η κεντρική μας επιθυμία, τουλάχιστον η δική μου. Να συνπαρξώ, να συνδιαλλαγώ, να μάθω παρέα με άλλα σώματα, να επιθυμήσω μαζί τους. Να παίξω. (Τίνα Βορέαδη)

Είπε ακόμη:

Κάθε φορά που ετοιμάζουμε μια εκδήλωση με πιάνω να αναρωτιέμαι: πώς μπορούμε να μικρύνουμε την απόσταση ανάμεσα σε αυτήν που φτιάχνει κάτι και το κρεμάει στον τοίχο και σε αυτήν που στέκεται και το βλέπει; [...] Στον χώρο υπάρχει ένα μεγάλο στρογγυλό χαμηλό τραπέζι. Σε κάθε εκδήλωση το βλέπω να μεταμορφώνεται σε κάτι άλλο. Άλλη φορά είναι το τραπέζι γύρω από το οποίο κάθονται οι ομιλήτριες μιας ημερίδας. Άλλη φορά είναι η σκηνή για

μια περφόρμανς, άλλοτε βάση για ένα έργο, άλλοτε ένας όγκος ξύλου που πιάνει χώρο και δεν χρειάζεται σε κάτι. Έχω ένα όνειρο να γίνω σαν αυτό το τραπέζι που παίρνει διαφορετική μορφή για την κάθε περίπτωση και πάντα είναι κάτι άλλο, χωρίς να είναι πάντα χρήσιμο. (Άννα Αποστολλέλη)

Το ΑΜΟQA καμιά φορά θυμίζει την πλατωνική Χώρα. Στα αρχαία ελληνικά η χώρα, γεωγραφικά, ήταν ο τόπος εκτός των σωστών ορίων της αρχαίας ελληνικής πόλης. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε στην φιλοσοφία από τον Πλάτωνα, στον διάλογό του *Τίμαιος*, για να προσδιορίσει ένα δοχείο, ένα τρίτο γένος, έναν χώρο, ένα μητρικό υπόστρωμα ή μεσοδιάστημα μέσα από το οποίο περνάει η ύλη και παίρνει μορφή. Ο Ζακ Ντερριντά, γοητευμένος από την αμφισημία της φιλοσοφικής αυτής έννοιας αναδεικνύει την Χώρα ως το τόπο που τίθεται εκτός της διάκρισης μεταξύ αισθητού και νοητού ενώ την ίδια στιγμή θέτει αυτές τις διακρίσεις και τις προϋποθέσεις τους υπό αμφισβήτηση (Derrida, 2000, σελ. 26). Έτσι και το ΑΜΟQA είναι φορές που μοιάζει να δίνει ύλη και μορφή στις ιδέες που περνάνε από μέσα του. Σε αντίθεση με την άμορφη Χώρα όμως και το ίδιο το μουσείο μορφοποιείται από την ύλη που το διαπερνά, τόσο όσον αφορά στον χαρακτήρα του όσο και στα άτομα που

απαρτίζουν την ομάδα του.

Ο τόπος όμως της αμφισβήτησης των κυρίαρχων εννοιολογήσεων μπορεί να γίνει και τόπος εξορίας. Τόπος εκτός των σωστών ορίων της πόλης άλλωστε. Κατά την διάρκεια της εκπαίδευσης του προγράμματος stART από το οποίο και χρηματοδοτήθηκε η ίδρυση του μουσείου, η λέξη ΑΜΟQΑ είχε αντικαταστήσει την λέξη πούστης, στο λεξιλόγιο των συνυποτρόφων: «...ε καλάα, χα χα αυτός είναι πολύ αμόκα...!».

Μετά το τέλος της πεντάμηνης υποτροφίας, μέσω της οποίας το ΑΜΟQΑ κατάφερε να ενοικιάσει έναν χώρο ανοιχτό σε διάφορες συγγενικές συλλογικότητες και άτομα, να μετατρέψει τις εγκαταστάσεις του καθιστώντας τες προσβάσιμες σε άτομα με κινητικές διαφορετικότητες, να πληρώσει μισθούς σε άτομα της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας για την εκτέλεση διαφόρων εργασιών (έρευνα, προγραμματισμό, μεταφράσεις, διερμηνεία στην ελληνική νοηματική), να υποστηρίξει υλικά συγγενικά πρότζεκτ, να προσκαλέσει ακτιβιστές και ακτιβίστριες διαφόρων ηλικιών όπως και καλλιτέχνες/ακαδημαϊκούς από την ανατολή και τη δύση με σκοπό να δημιουργήσει δεσμούς και δίκτυα αλληλεγγύης και έμπνευσης. Μετά το τέλος της υποτροφίας συνέχισε να λειτουργεί ως ένας αυτοδιαχειριζόμενος χώρος, έχοντας μεγάλες δυσκολίες να καλύψει τα έξοδα του, αν και οι εκδηλώσεις πλήθαιναν και το ενδιαφέρον της κοινότητας μεγάλωνε. Εμείς από τη μεριά μας γνωρίζοντας τις δυσκολίες αλλά και τα όνειρα μας, και εφόσον η εμπειρία της υποτροφίας είχε προσφέρει λύσεις σε διάφορες οικονομικές δυσχέρειες, όπως την κάλυψη του ενοικίου και τα έξοδα ενός χώρου για όλες μας και παράλληλα την υποστήριξη για την υλοποίηση διαφόρων αγαπημένων πρότζεκτ, και χωρίς να έχουμε κανένα επιχειρηματικό πλάνο, σκεφτήκαμε να δώσουμε στο ΑΜΟQΑ τουλάχιστον τη δυνατότητα να έχει πρόσβαση και σε νέες μικρές επιχορηγήσεις στο μέλλον για να καλύπτει τα έξοδά του, δίνοντας του την νομική υπόσταση του σωματείου.

Λίγους μήνες μετά αρχίσαμε να αντιλαμβανόμαστε πως βρισκόμαστε σε μια αμφίσημη θέση. Σε έναν ενδιάμεσο χώρο μεταξύ ριζοσπαστικών πολιτικών και θεσμικών αξιώσεων. Από τη μία πολιτικές ομάδες, άτομα και πρωτοβουλίες, συντρόφισσες κοντινές ή μακρινές, ένωσαν άβολα με την χρηματοδότηση μας από εξωτερικούς φορείς και με το αίτημα προς το κράτος για την ίδρυση σωματείου, με αποτέλεσμα να μας βλέπουν, ακόμα και σήμερα, καχύποπτα. Από την άλλη, οι επίσημοι θεσμικοί φορείς αρνήθηκαν ξεκάθαρα να νομιμοποιήσουν την ύπαρξη του ΑΜΟQΑ με

την απόρριψη αυτής της αίτησης για σωματείο.

Στην συγκεκριμένη αίτηση έχει γραφτεί:

Σκοπός του Σωματείου είναι η ανάδειξη της Κουίρ, ΛΟΑΤΚΙ και Φεμινιστικής ιστορίας και πολιτιστικής παραγωγής.

Το σωματείο επιδιώκει την επίτευξη του παραπάνω σκοπού με την δημιουργία χώρου πολλαπλών χρήσεων, χώρος συνεύρεσης και προβληματισμού, μουσείο, βιβλιοθήκη, ταινιοθήκη, στούντιο ηχοληψίας και παραγωγής ταινιών. Θα πραγματοποιούνται προβολές ταινιών και θα φιλοξενούνται μουσικές εκδηλώσεις και συναυλίες. Την έρευνα πάνω στην Κουίρ, ΛΟΑΤΚΙ και Φεμινιστική ιστορία και πολιτιστική παραγωγή, την έκδοση και κυκλοφορία κάθε είδους συναφών εντύπων, περιοδικών, εφημερίδων και βιβλίων, τη διαχείριση φεμινιστικού και ΛΟΑΤΚΙ αρχείου, την παραγωγή ταινιών και ντοκιμαντέρ και την κυκλοφορία μουσικών δίσκων [...]

Το ειρηνοδικείο αθηνών απάντησε: «Με το παρακάτω περιεχόμενο η αίτηση είναι αόριστη και ελλιπής και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως και πρέπει ν' απορριφθεί».

Πιο συγκεκριμένα το ειρηνοδικείο αθηνών απαντά πως οι σκοποί και τα μέσα δεν είναι ξεκάθαρα, φοβάται πως: «[...] υποκρύπτεται άλλου είδους σκοπός, όπως η διάδοση της ομοφυλοφιλίας και εμπορικός σκοπός».

Κατά το ειρηνοδικείο αθηνών μπορεί ο σκοπός του σωματείου να είναι κερδοσκοπικός ειδικά όταν αναφέρεται στην παραγωγή ταινιών, επίσης το ειρηνοδικείο αθηνών νιώθει την ανάγκη να ξεκαθαρίσει ότι το ΑΜΟQΑ αντίκειται στο νόμο, στα χρηστά ήθη ή στη δημόσια τάξη.

Η μόνη εργασία που συνδυάζει την παραγωγή ταινιών με θέμα την σεξουαλικότητα και είναι επικερδής στους καιρούς μας είναι η πορνογραφία. Η ειρηνοδίκης υπαινίσσεται πως το ΑΜΟQΑ εκτός από την διάδοση την ομοφυλοφιλίας θέλει κρυφά να παράξει πορνογραφία, αποδεικνύοντας πως η κατανόηση της κουίρ αλλά και της γυναικείας ταυτότητας και η προσέγγιση τους από τους συγκεκριμένους εκπροσώπους του νόμου και του κράτους είναι εφικτή και πραγματοποιείται μόνο διαμέσου ακατάλληλων σεξουαλικών φαντασιώσεων.

Για να είμαστε ξεκάθαροι σχετικά με αυτό, το ΑΜΟQΑ είναι σαφώς και ένας χώρος σεξουαλικότητας. Εμείς ως ΑΜΟQΑ αγαπάμε την πορνογραφία: τον Μάιο του '16 εγκαινιάσαμε μια έκθεση σχετικά με το θέμα, που ονομαζόταν *Falling in Lust*,³ και αποτελούνταν από εικαστική έκθεση, προβολές και εργαστήρια, διαβάζοντας την πορνογραφία σαν ένα είδος πολιτισμικής μνήμης αλλά και ζωντανής καταγραφής του κουίρ αρχείου, των προσωπικών και συλλογικών

μας σεξουαλικών συναισθημάτων.

Λίγες βδομάδες αφότου έφτασε στα χέρια μας η απάντηση του ειρηνοδικείου στην αίτηση του ΑΜΟQA για ίδρυση σωματείου, ο νυν υπουργός εσωτερικών και διοικητικής ανασυγκρότησης κ. Σκουρλέτης, προς απάντηση σε κοινοβουλευτική ερώτηση βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ για την άρνηση του ειδικού ληξιαρχείου του υπουργείου εσωτερικών να καταχωρήσει ληξιαρχική πράξη γέννησης τέκνου που έλαβε το επώνυμο της συζύγου της μητέρας του δήλωσε πως κάτι τέτοιο προσκρούει στα χρηστά ήθη ή γενικά στη δημόσια τάξη. Μια γνωμοδότηση που έχει κατ' ουσίαν ανατραπεί από μεταγενέστερες του νομικού συμβουλίου του κράτους και που αφορά το εφαρμοστέο αλλοδαπό δίκαιο, ενώ η υπόθεση του τέκνου αφορά εφαρμογή εθνικού, ελληνικού δικαίου!⁴

Ψάχνοντας έναν ορισμό για το τι είναι επιτέλους τα χρηστά ήθη που προσβάλλονται τόσο συχνά τελευταία βρήκαμε αυτόν:

*Τα χρηστά ήθη είναι άγραφη πηγή δικαίου. Ως χρηστά ήθη ορίζονται οι αντιλήψεις του μέσου συνετού ανθρώπου. Ως περιέχοντες άγραφους κανόνες, τα χρηστά ήθη δεν μπορούν να υπερισχύσουν αντίθετης διατάξεως γραπτού νομοθετήματος. Η ερμηνεία, όμως, των γραπτών νομοθετημάτων δέον να λαμβάνει υπ' όψη της τα χρηστά ήθη. Οι κανόνες των χρηστών ηθών δεν είναι στατικοί, αλλά εξελίσσονται διαρκώς, ανάλογα με τις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες.*⁵

Μετά από τον ορισμό αυτό, φυσικά ακολουθούν μια σειρά ερωτημάτων, όπως ποιος είναι ο μέσος συνετός άνθρωπος; Τι ρόλο έχουν παίζει τα χρηστά ήθη, πώς έχουν επηρεάσει ή/και περιορίσει τις ΛΟΑΤΚΙ+ ζωές μας στη σύγχρονη Ελλάδα; Ανατρέχοντας στο μπλογκ του νομικού Βασίλη Σωτηρόπουλου συναντάμε άλλη μια περίπτωση περιορισμού της ελεύθερης βούλησης ΛΟΑΤΚΙ+ υποκειμένων αποτέλεσμα της λειτουργίας της αόριστης νομικής έννοιας των «χρηστών ηθών».⁶

Ο Άρειος Πάγος ακύρωσε με μια εξαιρετική για τη μνήμη του νεκρού ομοφυλόφιλου διαβέτη απόφαση (2006), τη διαθήκη με την οποία καθιστούσε κληρονόμους τους εραστές του. Σημειωτέον ότι, για να φτάσει σε αυτό το αποτέλεσμα, ο Άρειος Πάγος χρησιμοποίησε τη «γενική ρήτρα της αντίθεσης στα χρηστά ήθη», μια διάταξη δηλαδή την οποία –πρακτικά– ερμηνεύει κατά το δοκούν και –τυπικά– σύμφωνα με τις «τρέχουσες αντιλήψεις του μέσου, υγιώς σκεπτόμενου ανθρώπου».

Το μεταφραστήρι της google μεταφράζει το επίθετο χρηστά ως honest. Τα χρηστά ήθη μπορούν να μεταφραστούν λοιπόν ως τίμια ήθη, ή/και ως ήθη εν χρήσει. Οι τίμιες και εν χρήσει συνήθειες,

με άλλα λόγια έχουν ήδη χρησιμοποιηθεί για την αιτιολόγηση αστυνομικών επιχειρήσεων, των επιχειρήσεων «αρετή».

Το 2003 πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα, που προετοιμαζόταν για τους ολυμπιακούς αγώνες του 2004, αστυνομική επιδρομή στο γκέι κλαμπ Spices. Τα ονόματα των συλληφθέντων δημοσιοποιήθηκαν σε εφημερίδες και κανάλια. Όλοι οι συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι, εκτός από έναν θαμώνα του κλαμπ, ο οποίος αυτοκτόνησε στο κελί του. Οι συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι αφού προηγουμένως τα ονόματά τους ταυτίστηκαν με κατηγορίες για απρεπή συμπεριφορά, χρήση ναρκωτικών και παιδικής πορνογραφίας καθώς και διανομής παιδικής πορνογραφίας στο internet, οι οποίες ποτέ δεν επιβεβαιώθηκαν. Με αφορμή το περιστατικό ακολούθησαν καταγγελίες και δράσεις συμπαράστασης από την ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητα.⁷

Τον Φλεβάρη του 2016 ένας οδηγός της μκο «χαμόγελο του παιδιού» συνελήφθη «ντυμένος με γυναικεία ρούχα» γεγονός που προκάλεσε σάλο στις εφημερίδες και τα μμε:

*Κάτοικος της περιοχής τον εντόπισε μέσα στο αυτοκίνητό του την Τρίτη, να φορά γυναικεία ρούχα και ψεύτικο στηθόδεσμο και ειδοποίησε αμέσως και άλλους κατοίκους της περιοχής, ενώ στο σημείο έσπευσαν άντρες της ομάδας ΔΙΑΣ, κάνοντας το νεαρό άντρα να φοβηθεί και να προσπαθήσει να δραπέτεύσει. Τελικά, συνελήφθη.*⁸

Για ποιόν ακριβώς λόγο έσπευσε η ομάδα διάς να συλλάβει τον άνθρωπο αυτό; Μήπως προσέβαλε και αυτός τα χρηστά ήθη;

Η δημόσια τάξη, από την άλλη, κατά την έννοια του άρθρου 33 του αστικού κώδικα είναι το σύστημα εκείνων των κεντρικών και ανεπίδεκτων παραίτησης κανόνων αναγκαστικού δικαίου που συνθέτουν τα πολιτειακά, πολιτιστικά, κοινωνικά και οικονομικά θεμέλια κάθε εθνικής έννομης τάξης, όπου τα συνταγματικώς κατοχυρωμένα δικαιώματα έχουν κυρίαρχη θέση.⁹

Οι Βρετανοί νομοθέτες των αρχών του 20ου αιώνα, σύμφωνα με τη Lynda Hurt, προέβησαν στην επιτέλεση μιας παράδοξης διπλής χειρονομίας, της απαγόρευσης του «αδύνατου» (Hurt, 1994, σελ. 16). Της γυναικείας δηλαδή ομοφυλοφιλίας. Προβάλλοντας την υπεράσπιση των χρηστών ηθών και της δημόσιας τάξης, οι νομοθέτες στην Ελλάδα του σήμερα επαναποθετούν την ομοφυλοφιλία στο όριο μεταξύ διανοητού και μη διανοήσιμου, αναγνωρίζοντας την ως προσβολή και απειλή προς την ομαλή και ετερόφυλη, εθνική κοινωνικότητα.

Πού και πώς στεκόμαστε εμείς τελικά, απέναντι σε αυτή την απειλή, όπως δείχνουν και

πρόσφατα ιστορικά παραδείγματα, για την υλική και ψυχική μας υπόσταση; Σύμφωνα με την επιχειρηματολογία της Τζούντιθ Μπάτλερ σχετικά με τη νομιμοποίηση ή όχι των γκέι οικογενειών, η νομιμοποίηση από το κράτος σηματοδοτεί την είσοδο στους όρους νομιμοποίησης που προσφέρονται από αυτό μαζί με την ανακάλυψη πως η δημόσια και αναγνωρισμένη αίσθηση προσωπικότητας είναι θεμελιακά εξαρτώμενη από το λεξικό αυτής της νομιμοποίησης (Butler, 2002, σελ. 18). Η νομιμοποίηση φέρει και τον περιορισμό, με άλλα λόγια, την αποριζοσπαστικοποίηση και την εξαφάνιση της διαφοράς. Από την άλλη, οι ενδιάμεσοι χώροι, μεταξύ νομιμοποίησης και ανομίας, χώροι χωρίς ξεκάθαρα ονόματα και σημασίες πέρα από το να είναι απλά και ξεκάθαρα απελευθερωτικοί και ριζοσπαστικοί επιφέρουν τη βία, την έκ-πτωση, το τραύμα, τον θάνατο. Όπως η Τζούντιθ Μπάτλερ συνεχίζει θα θέλαμε κι εμείς να δώσουμε βάρος σε αυτήν την αντίληψη που αναγνωρίζει πως η νομιμοποίηση είναι ένα δίκικο μαχαίρι. Είναι σημαντικό πολιτικά να διεκδικούμε την ένταξη στο κοινωνικά/πολιτισμικά διανοήσιμο και την αναγνώριση και είναι επίσης σημαντικό πολιτικά να διατηρούμε μια κριτική σχέση με τους κανόνες και τις νόρμες που κυβερνούν αυτό που μετράει ως διανοητό και αναγνωρίσιμο (στο ίδιο, σελ. 28).

Εμείς επιθυμούμε όσο τίποτε να συνεχίσουμε να βρισκόμαστε σε αυτόν τον χώρο που διασαλεύει τις κυρίαρχες βεβαιότητες, εσωτερικές και εξωτερικές, για το τι είναι σωστό έμφυλα, σεξουαλικά και επιθυμητικά. Θέλουμε το ΑΜΟQΑ να συνεχίζει να επηρεάζεται και να διαμορφώνεται από τους ανθρώπους που το διαπερνούν, που αφήνουν μέσα του κάτι από τις εαυτές τους. Θέλουμε να συνεχίσουμε να επηρεάζουμε και να διαμορφώνουμε αυτές τις εαυτές. Θέλουμε ακόμη να κάνουμε χρήση όλων των δυνατοτήτων για την υλική επιβίωση που προσφέρουν οι δομές της φιλελεύθερης δημοκρατίας, τραβώντας τα όρια της, σπάζοντας τα αν είναι δυνατόν.

Ως ένα ζωντανό αρχείο του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος, ένα αρχείο συναισθημάτων, ευαλωτότητας, πένθους και οργής, απόλαυσης, κάβλας, φαντασιώσεων και ελπίδας έχουμε ως εργαλείο τις ερωτικές πολιτικές της δικτύωσης. Σκοπός του ΑΜΟQΑ είναι η προώθηση της κοινής ΛΟΑΤΚΙ+ κουλτούρας και πολιτισμικής κληρονομιάς, των πούστικων, λεσβιακών, μπάι, ιντερσέξ και τρανς, ανώμαλων ηθών μας. Η Χθουλουζωική περίοδος (Chthulucene) είναι γεμάτη από παραμυθάδες, λέει η Donna Haraway, στο μανιφέστο Chthulucene. Λέει επίσης πως η Ανθρωποπερίοδος (Anthropocene)

θα είναι σύντομη. Σύντομη και οδυνηρή για αυτό ας προσπαθήσουμε να φτιάξουμε όσο το δυνατόν περισσότερα παραμύθια που θα βοηθήσουν να έρθει το τέλος της.

Υποσημειώσεις

- 1 Πεντάμηνη υποτροφία «stART – Νεανική Κουλτούρα στην Ελλάδα», ένα πρόγραμμα του Robert Bosch Stiftung (Ίδρυμα Robert Bosch) σε συνεργασία με το Goethe-Institut Thessaloniki και την Bundesvereinigung Soziokultureller Zentren e.V. (Ομοσπονδιακή Ένωση Κοινωνικοπολιτιστικών Κέντρων).
- 2 Η παρουσίαση έγινε στο πλαίσιο του προγράμματος Δημόσιων Δράσεων της documenta 14, μιας διεθνούς καλλιτεχνικής έκθεσης που διοργανώνεται κάθε πέντε χρόνια στο Κάσσελ της Γερμανίας και φέτος και στην Αθήνα. Η documenta 14 φιλοξενείται στο Κέντρο Τεχνών του Δήμου Αθηναίων, στο Πάρκο Ελευθερίας.
- 3 Για παραπάνω πληροφορίες δείτε Falling in Lust: Πορνογράφοντας αρχεία σεξουαλικών και άλλων συναισθημάτων. Διαθέσιμο στο: <http://amoqa.net/post/146610827471/>
- 4 E-Lawyer (2016). Σκουρλέτης; αντίθετο σε δημόσια τάξη/χρηστά ήθη το επώνυμο τέκνου ζεύγους γυναικών. Διαθέσιμο στο: http://elawyer.blogspot.gr/2016/11/blog-post_23.html
- 5 Βικιπαιδεία, χρηστά ήθη. Διαθέσιμο στο: https://el.wikipedia.org/wiki/Χρηστά_ήθη
- 6 E-Lawyer (2009). Άκυρη η διαθήκη ομοφυλόφιλου προς τους εραστές του. Διαθέσιμο στο: http://elawyer.blogspot.gr/2009/01/blog-post_1544.html
- 7 Οι ομοφυλόφιλοι/ες στην Ελλάδα έχουν φωνή (2003). Διαθέσιμο στο: <http://www.gayworld.gr>
- 8 Σωματείο Υποστήριξης Διαφυλικών (2016). Δελτίο τύπου: «Κανένα τρανσφοβικό 'χαμόγελο' ανεκτό!». Διαθέσιμο στο: <http://www.transgender-association.gr/>
- 9 Μπέης, Κ. (1994). *Πολιτική Δικονομία 20-Διαίτησία*, σελ. 526. Αθήνα: Αφοί Π. Σάκκουλα.

Βιβλιογραφία

Derrida, J. (2000). *Χώρα: Η πολιτική στην Χώρα του Τίμαιου*, μετ. Κατ. Κορομπιλή, επιμ. Νικολαΐδου – Κυριανίδου Βάνα. Αθήνα: Καρδαμίτσα.

Butler, J. (2002). Is kinship always already heterosexual? *Differences: A Journal of Feminist Cultural Studies*, 13(1), σελ. 14-44.

Haraway, D. (2015). A Chtulucene manifesto from Santa Cruz, αναθεωρημένο από το *Donna Haraway and Cary Wolfe in conversation* για να συμπεριληφθεί στο *Manifestly Haraway*. Μινεάπολις: University of Minnesota Press.

Hurt, L. (1994). *Fatal women: Lesbian sexuality and the mark of aggression*. Λονδίνο: Princeton University Press.

Merlau-Ponty, M. (1962). *Phenomenology of perception*, μτφρ. Smith. Λονδίνο: Routledge and Kegan Paul.

Βιογραφικό

Το ΑΜΟQΑ είναι ένας υβριδικός χώρος έρευνας και προώθησης τεχνών και σπουδών πάνω στη σεξουαλικότητα και τα φύλο. Φιλοξενεί βραδιές και φεστιβάλ performance, προβολές ντοκιμαντέρ για τις πολιτικές του σώματος, όπως και κούρ ταινιών πειραματικής φόρμας, εργαστήρια τεχνολογίας, διαλέξεις πάνω σε έμφυλα ζητήματα, παρουσιάσεις κούρ μουσικής και άλλα. Παράλληλα, έχει ξεκινήσει το χτίσιμο ενός ΛΟΑΤΚΙ+ αρχείου, φέρνοντας μαζί συλλογές, έργα τέχνης, ζινάκια, συνεντεύξεις, ταινίες, φωτογραφία κλπ, στην προσπάθεια να χαρτογραφηθεί η ιστορία του ελληνικού ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος. Το ΑΜΟQΑ θα ήθελε να δράσει ως χώρος συνάντησης για τη δικτύωση ερευνητών και δημιουργών που δουλεύουν πάνω στις πολιτικές του σώματος, με σκοπό τη δημιουργία καινούριων πρότζεκτς και την ανταλλαγή ιδεών και σκέψεων. Το ΑΜΟQΑ λειτουργεί επίσης ως μια ανοιχτή πλατφόρμα όπου διάφορες ακτιβιστικές φεμινιστικές ΛΟΑΤΚΙ+ συλλογικότητες βρίσκουν ασφαλή χώρο για τις συναντήσεις τους και τις εκδηλώσεις τους.

Email: athensmuseumofqueerarts@gmail.com
Web page: <http://amoqa.net/>

Δείτε σχετικά:

What is amoqa?, 6:56', (2016).

Βιντεοπαρουσίαση του ΑΜΟQΑ στα πλαίσια της ημερίδας (μη) επιτέλεση ως μέθοδος (επιμ. Υ. Βουρλούμη), Green Park, 29/10/2016.

Διαθέσιμο στο: <https://vimeo.com/192434196>

"ΤΟ ΑΜΟQΑ ΔΙΑΔΙΔΕΙ
ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ"

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ-ΑΡΙΘΜΟΣ ΔΙΑΤΑΓΗΣ 323/2016